

מסכת שבועות

פרק ז

א. כל הנשבעין שבתורה, נשבעין ולא משלמין. ואלו נשבעין ונוטלין, השכיר, והנגזל, והנחבל, ושכנגדו חשוד על השבועה, והחנוני על פנקסו. השכיר כיצד, אומר לו תן לי שכרי שיש לי בידך, הוא אומר נתתי, והלה אומר לא נטלתי, הוא נשבע ונוטל. רבי יהודה אומר, עד שתהא שם מקצת הודאה. כיצד, אומר לו תן לי שכרי חמשים דינר שיש לי בידך, והוא אומר התקבלת דינר זהב:

ב. הנגזל כיצד, היו מעידין אותו שנכנס לביתו למשכנו שלא ברשות, הוא אומר כלי נטלתי, והוא אומר לא נטלתי, הרי זה נשבע ונוטל. רבי יהודה אומר, עד שתהא שם מקצת הודאה. כיצד, אומר לו שני כלים נטלתי, והוא אומר לא נטלתי אלא אחד:

ג. הנחבל כיצד, היו מעידים אותו שנכנס תחת ידו שלם ויצא חבול, ואמר לו חבלת בי, והוא אומר לא חבלתי, הרי זה נשבע

ונוטל. רבי יהודה אומר, עד שפיתהא שם מקצת הודאה. פיצד, אמר
לו חבלת בי שמים, והלה אומר לא חבלתי בך אלא אסת:

ד. ושפנגדו חשוד על השבועה פיצד, אחת שבועת העדות ואחת
שבועת הפקדון, ואפלו שבועת שוא. הנה אחד מהן משחק בקבא,
ומלנה ברבית, ומפריחי יונים, וסוחרי שביעית, שפנגדו נשבע
ונוטל. הוי שניהן חשודין, חזרה השבועה למקומה, דברי רבי יוסי.
רבי מאיר אומר, יחלקו:

ה. והחנוני על פנקסו פיצד, לא שיאמר לו כתוב על פנקסי שפיתה
חייב לי מאתים זוז, אלא אמר לו תן לבני סאתים חטין, תן לפועלי
בסלע מעות, הוא אומר נתתי והן אומרים לא נטלנו, (שניהן
נשבעים), הוא נשבע ונוטל והן נשבעין ונוטלין. אמר בן ננס, פיצד
אלו באין לידי שבועת שוא ואלו באין לידי שבועת שוא, אלא הוא
נוטל שלא בשבועה והן נוטלין שלא בשבועה:

ו. אמר לחנוני תן לי בדינר פרות ונתן לו, אמר לו תן לי הדינר,
אמר לו נתתיו לך ונתתו באנפלי, ישבע בעל הבית. נתן לו את
הדינר, אמר לו תן לי את הפרות, אמר לו נתתים לך והולכתן
לתוך ביתך, ישבע חנוני. רבי יהודה אומר, כל שהפרות בידו, ידו
על העליונה. אמר לשלחני תן לי בדינר מעות ונתן לו, אמר לו תן
לי את הדינר, אמר לו נתתיו לך ונתתו באנפלי, ישבע בעל הבית.

נָתַן לוֹ אֶת הַדִּינָר, אָמַר לוֹ תָּן לִי אֶת הַמַּעוֹת, אָמַר לוֹ נִתְּתִים לָךְ
וְהַשְׁלַכְתָּם לְתוֹךְ כִּיסְךָ, יִשְׁבַּע שְׁלֹחָנִי. רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר, אֵין דָּרָךְ
שְׁלֹחָנִי לִתֵּן אֶסֶר עַד שְׂיִטֵּל דִּינָרוֹ:

ז. כָּשֶׁם שֶׁאָמְרוּ, הַפּוֹגְמָת כְּתֻבָּתָהּ לֹא תִפְרַע אֶלָּא בְּשַׁבּוּעָה, וְעַד
אֶחָד מֵעִידָה נִשְׁהִיָּא פְּרוּעָה, לֹא תִפְרַע אֶלָּא בְּשַׁבּוּעָה. מִנְכָּסִים
מִשְׁעַבְדִּים וּמִנְכָּסֵי יְתוּמִים, לֹא תִפְרַע אֶלָּא בְּשַׁבּוּעָה. וְהַנִּפְרָעַת
שְׁלֹא בְּפָנָיו, לֹא תִפְרַע אֶלָּא בְּשַׁבּוּעָה. וְכֵן הִיתּוּמִים לֹא יִפְרְעוּ אֶלָּא
בְּשַׁבּוּעָה, שְׁבּוּעָה שְׁלֹא פְּקָדָנוּ אַבָּא, וְלֹא אָמַר לָנוּ אַבָּא, וְשְׁלֹא
מְצִינוּ בֵּין שְׁטְרוֹתָיו שֶׁל אַבָּא שֶׁשְׁטָר זֶה פְּרוּעַ. רַבִּי יוֹחָנָן בֶּן בְּרוּקָה
אוֹמֵר, אֶפְלוּ נולַד הֵבֶן לְאַחַר מִיתַת הָאֵב, הִירִי זֶה נִשְׁבַּע וְנוֹטֵל. אָמַר
רַבֵּן שִׁמְעוֹן בֶּן גַּמְלִיאֵל, אִם יֵשׁ עֲדִים שֶׁאָמַר הָאֵב בְּשַׁעַת מִיתָתוֹ
שְׁטָר זֶה אֵינוֹ פְּרוּעַ, הוּא נוֹטֵל שְׁלֹא בְּשַׁבּוּעָה:

ח. וְאֵלּוּ נִשְׁבָּעִים שְׁלֹא בְּטַעֲנָה, הַשְׁתַּפִּין, וְהָאֲרִיסִין, וְהָאֶפּוֹטְרוֹפִין,
וְהָאִשָּׁה הַנוֹשֵׂאת וְהַנּוֹתֶנֶת בְּתוֹךְ הַבַּיִת, וְכֵן הַבַּיִת. אָמַר לוֹ מָה אַתָּה
טוֹעֵנִי, רְצוֹנִי שֶׁתִּשְׁבַּע לִי, חֵיב. חָלְקוּ הַשְׁתַּפִּין וְהָאֲרִיסִין, אֵין יָכוֹל
לְהִשְׁבִּיעוֹ. נִתְּנָלָגְלָה לוֹ שְׁבּוּעָה מִמָּקוֹם אַחֵר, מִגִּלְגָּלִין עָלָיו אֶת
הַכֶּל. וְהִשְׁבִּיעִית מִשְׁמַטָּת אֶת הַשְׁבּוּעָה:

